

דר כל ששה אם אפשר להיות לו סכה מינחת: ג' אכילה בפסקה (יט) *בליל יומ-טוב בראשון (ו) חובה; אבל (כ) בפיית (ט) ו[א] פת (ככ) יבא ידי חותמו; מכאן ואילך רשות, רצחה לאقل סעודה. סעוד בפסקה, רצחה אינו אוכל (כג) כל שבעה אלא (ט) פרות וקלוות חוץ לפסקה אוכל, (כד) **קדין אכילת מצה בפסקה**: הנה *רלא יאכל פלילה בראשונה עד שעיה (כח) ודי לילה (כז) כבש א"ח), ויאכל (כו) קודם חצות לילה (מהרי"ז ומהריל). ולא יאכל ביום (כט) מוחנות ואילך קרי שאכל בפסקה לתאבורן (מהריל), רונמא (ט) ואכילת מצה: ד' **בל شبعة הימים קורא (יט) (ולופד) בתרום הפסקה.**

פאר היטב

(ג) חובה. הנקטר בכאן ציר ובקטר טר' בוגר ספקולט, מה למשך לילה מרשותן והחובה מכאן ואילך רשותן, אף כאן ללילה בראשון חובה מכאן ואילך רשותן. נזכיר קראש צ'ינדר ששם קאי האלאכ' סא חובה בירוט לאילך זוח ומילאלו תיבר בספה, וכן תומ' שם ד'ה אי בעי אכילת ובי ד'ה כ' ע"א, עין חותם גברובות ד'וט צ'יב ד'ה אי בעי אכילת וכ'ו' דזוק: (ד) בת. אע"ג רבשאך מיטים שעור אכילה חזק לספה בכביצה, אבל ליל ראשון שחוה טביה, אפלול לא קשי ליטיכיל אלא פיזות אסורה לאילך וחווה לה, הלךך יוצא קה נפי' קניין ספה, טור, וצידק לבנה, מ"א, ע"ש. וכן עתרות זוקרים סעיף ה: ברות. היו בוהמיין, אבל ב'ו' ושבת צידק לאילך כויתת את, אך לא בעי ספקה, ע"י ספין תקצת ס"א: (ט) דאליל. ע"י ספין תעא, ג'עמא: אם צירק ספרדים הרבה הרבה ולזהלזלים לפה, יש להחמיר, ויש להחמיר,

משנה ברורה

אכן ליחסו לאחד שנדרוג עם אשתו שיחזור לסתמו. אלא יש
הקבלה עדר עפוד-השורה⁽²²⁾: ג' (יט) בלילה יומ-טוב קראושן חותה.
רוואה לומרה, דבליל יומ-טוב קראושן מחייב לאכל פח. איטו מהיב לאכל בעקה⁽²³⁾
(מן) ונפלו בשחתת יומ-טוב דקחיב לאכל פח. איטו מהיב לאכל בעקה⁽²⁴⁾
בשעתה אלא אם אין אוכל אזא בונת, מה שאין כן מליל זה
דבלילה וה חמיה. אפלו יומר מכביצה דעוי אכילת גבב. ומטעם
המחלוקת, מה רק בלילה הראושנה חותה מפאן ואילך רשות, אך
הכבי נמי לענין סבה⁽²⁵⁾: ב' (טז) בלילה דגמראן סבג המזונות,
(מן) לנכרי גורין מבה, מה הקם בכוחת בגן אף הכא בכוחת בגן⁽²⁶⁾:
(כא) פת. ול' (מן) מני פריגמא, דספנא דאונימתה הווא, גם לא
פת כנסן אלא פת אמור⁽²⁷⁾ (שער): (כב) ניא ידי חותמו. דאי'
עליליב רב-שאר הימים שעור אכילה חוץ לסתה בביבאה, אבל ליל
דאשון שהוא חותה בלילה, (מד) אפלו לא בפי לימייל אלא בזיה
אסיר לאכלו חותה לה, (מן) הילך יומא בה נמי נרי ספה וזריך
לברך לישב בסבה' על זה: (מן) ומיינט פשאן לו יותר, אבל אם
羞羞 לו, בזאיין הפקון שיאליל יומד מכביצה, לאצת גם דעת
(מן) הנטורים דלאצח בני מצוח עשה בענין שיאליל שעור המחייב
שלא ישח באכלהו הפזיה יותר מפדי אכילת פרוסטן: (כג) כל
וניגת פת אף לא בפי סבה. ואיך דקסימן רצא קרבן פגנ-אנברטס
הקטם למזכה בעלמא למחלה, ובכיערכ דיב בכינעטן⁽²⁸⁾ לאחרוניון:
או אטררכ הואה ורק מצוח בעלמא, אפשר דהוא סדין הכא מצוח
בלילה. דאכילת סבה בלילה ואשווה הוא דומאי דאכילת מצח בליל
בלילה. דוקנא מצח בלילה וכדור לאכל בלילה וראי, אבל
בת לילה. דוקנא מצח דקען שיאלטן קומן קזות, קדמוך בקסימן
וועה. גם במצח ריעא כי, בקמה ששבטבן קסימן חוץ, (ט) וויכל לבנד
בסבה' עד שיאליל יומד מכביצה: (כו) מטבחות ואילך. האחרונים

שער הצעין

(מל) לא רק שטחיקי פה מה שטעמך נקי' דב' השאה חוכמה אפללו קדר' גשפטים תני', ר' הילא אנו וזהן שהקחbor לא רעה לך בקב' מסטרים באנן ה' דראגא פלטנא זרכטן. דב' מה מודול' ואשנום צבידי דמצער טדור בס באליהו' ואשלמה, לילך לא האזכיר כלל ענן דה, ובן צעד' במאפר' מרכז' דב' דעת' מון' לא פס' בס' קליל א', ודקרי' סטמבר הווא בפישוטו לאוניות דעתה. כמו' שטמבען דפניהם: (מל) קרא'ש וסק'א' (מן) קרא'ש (מן) קרא'ש וסק'א' באבו. וכן גדים דירישטל'ם מוצי לה קונה. און נקטין לה' בלאר' דספְּקָא' וארליך'ה היא: (מל) וו'תמי' נודט' שקי' מצוות א' ביכילה' בפקת', אקל' לאחר' שקי'. דינו' לשאר ימי' ספה' שייכל' לא' כל' בכינזה חווין' זל'ק'ה³¹ (אתודותים): (מל) פג'ן-קברטם ושי'א: (מל) פג'ן-קברטם ושי'א: (מל) בץ': (מל) מכור'עיקוב: (מן) שם': (ט) לא' קמי' ממו' לענין' פה' דאיינו' יטול' לברך' צל' א' כינית' מאה' ל'ס'ר' חוץ'ו, ר'ק'א לא גראע' טשר' יויז': (מל) דשא'א אבד' זונ' חותטו של' זיל'ן' דראשוּה:

vance) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

הַלְכָוֹת סִבְחָה סִימָן תְּרֵלֶת

באר הנולָה

כטבנָה אַתָּה

(כח) יכל שמבין ומדקדק במא שיקרא (וילמד, יכול למלמד) חוץ לפסקה פרי שתהא דעתו (כט) מילשכת עלינו. המסתפלל, (ט) (ל) רצאה מהסתפלל בסכמה או חוץ לפסקה: ה (לא) נידדו ינו (זינ) גשימים, (לב) הרוי זה נכסם ללחוף הניתן. מאימתי מפר לפנות, משירדו לתוך הקבבה (לו) טפות שם יפלו לחוץ הקבשיל ויפסל, אפלו פבשיל (לו) של פול. הנה ואפלה אין פבשיל לך נידי (נכ האגדה). ומפניו בקי בונה בעשו, השער אם גירדו כל-כך גשימים לבית אם קה יוצא, נצא מסחטו גסבן (אי' והניא תחישן ומרומי פיב כימוני פיו ומחוריין), נבל זה דזק באשר גשים או לילות של סכוז, (לה) אבל ללילה (יז) הרשותה אڑקה לאכל בזית עpatchה אף אם גשימים יונזרין (טורי והרואיש),

שער תשובה

הניעו שפה נטולת יישובים, וכן כל פקסימין לא נתקשרו בפנטהן דל' צבאותיו. וכאן הגיעו פירוט, וכיב כמג'ן א-קיטון חתמו בקשרתו, והוא הפקיד פסחים לאכלי פסחים לארון א-דרון לילון לסתת סברון לאלאל מתאי טצמאן: (ב') רעה. אם יש לו קסחה שם, ואם יש בדרכיו עיר, הוולך ליבורון, ב' יח. וזה בדלה, דומא פסחה. ע"ז: (ג') עטמיים ורבי. לשם שלפעון מפני ואטמיים רק מפצען נגני השרב ווקחתו, הג' אפללו אין קדרם מצער קדר אלא שהאטאלם המשנים נקדושים לנוין, ואבל כל בכרח והיה אם היתה קדר שהאטאלם המשנים נקדושים נקדושים לנוין, ב' יח גלבאל, ע"ז טיקן תרם סי' (ד') הראושות. ובליל בו א"ז לאכלי פסחה אום נדר גאנדוו-בקט. וכך שפחה אום נדר גאנדוו. ובקיאים באנטיא רינטמא ואיזע לאכלי בפעה בשפטען גשימים, דבקיאים באנטיא רינטמא ואיזע לאכלי בפעה בשפטען

משה ברורה

שער הצעיר

בידין מאיר וחיה אטוד: (טט) תייראים ובכתריאים לא-טוליה מהא דסוקה מהפֿאַרְבָּהָם פֿאַרְבָּהָם רעד שטחן עז חצצת ללה לאליל בעבּאַרְבָּהָם לולקען:

בואר היטוב

ט"א. ובכלהושם פיקון תרם סעיף ד' משמען רצון איזור לטלולותם לשם. בקשו עמי קרים. וכן בשעה שם קשוריין דאיין איזר לילך לסתת סבון לאכל מהאי טעמא: (ט) ב"ה. אם י"ש לו קסחה שם. ואם י"ש בידרין בעירון, הולך ליבורין, פ"ה. והבדלה, דוגמא בפפחים. ט"ז: (ט) ג' שיטים ובר' הא. אבלו אין נאדים מפנוי האנדים רק אפנין מפנוי הנדרב ווינטוטשטיין, הג"א. אבלו אין נאדים מפנוי האנדים רק אלא שענפאנבל מתתקל בפניהם ותיתני. וכך שטחן מאכילים השמנים נאדים לנפנ'ו, ואובל כל שטחו ותיתני. וכך שטחן מאכילים השמנים נאדים לנפנ'ו, סי' ס' תרמו כ"ג: (ט') הרשותהן. קובלל ב' ע"ז לאכל בפנ'ה סבון או אם נדרדו ובושיטים. ברביעית ברביעית ברוחה גאנץ לאכל בפנ'ה קומזטער

משה ברורה

אָרֶיךְ לִקְוֹן שַׁד שִׁגְעָנוּ מִשְׁעָרוֹנוּ אֲפָלָוּ נְסָקוּ שְׁבָטִים. וְכֹמֶב בְּכֹכְבֵי
עַקְבָּתִים, דָּם אֲפָשָׂר לְמַמְּזָן בְּלָא טְנֵחַ קְדוּלָּשָׁלָא יְקֻרְשָׁוּ כְּמַאֲכָלִים,
בְּגַנְעַן שְׁגִינִּים עַל קְעָרָה שְׁפִים חַפִּים בְּתוֹהָה, צְרִיךְ לְמַמְּזָן וְאַיִן
פָּטוֹר עַל-יְהִידָּךְ פְּסָהָה. (לו) הַרְיָה זֶה וּכוֹן. וְאַם מַנְשָׁבֵךְ
(סֶל) קְרוּם לְתוֹךְ פְּסָהָה עַל-יְהִידָּהוּ נְוֹשָׁרִים קִיסְמִים מִן פְּסָהָה
לְתַרְעַךְ הַמְּאָכֵל, אֲםִתָּה אַיִּשְׁנִים שְׁאַנְגָּאָה דַּעֲפָה, יְכֹל לְצַאת חַנִּין
לְקַחַת: (לו) טְפּוֹת וּכוֹן. מַנְקֵל מָקוֹם אֲםִתָּה יוֹרְדָן לְאַקְוּטִים
שְׁאַרְבָּשִׁים, אֲרָקָר לְאַלְכֵל פְּסָהָה בְּעוֹר שְׁעַרְןָן אַיִם יוֹרְדִים עַלְיוֹן וְעַל
שְׁלַחְנוֹן, וְאַפְּשָׂר דְּאַפְּלָוּ בְּרַבְתָּה לִישָׁב פְּסָהָה יְכֹל לְבַרְעָה⁽³⁴⁾ נְכַפְּרָה
יעַקְבָּר, עַזְנַן שְׁמַכְבִּיאָ קָצָה רָאוּת לְהָהָר מִכְּהָרִי⁽³⁵⁾, וְגַראָה דָם הַוָּה
אַסְטְּנוֹנִים וּמַמְּטָעָר בְּזָהָה יְכֹל לְצַאת, וְעַל-פְּלַפְּנִים לְאַבְּרָהָר⁽³⁶⁾:
(לו) שֶׁל פּוֹלֶל. שְׂזָה נְמַתִּין (סֶל) מַתְקָלְקָל בְּמַדְרָה עַל-יְהִי מַעֲשָׂת
מִים: (לה) אַבְּלָל לְלַחַת וּכוֹן. רָאֵן שְׁהָוָה מַכְטָעָר מַעֲפָת הַפְּשָׁת
וְלִלְמַצְעָר פָּטוֹר נְסָהָה, סְבִּינָה לְהַלְוָה⁽³⁷⁾ אַדְבָּתָה קְפָּזָקִים
וְלִסְוָרִין דְּבָלְזָה וְאַשְׁנָה אַיִ מַצְעָרָן נְבָבָ, וְעַשְׁעָם, דְּבָנָן זְמָרִין
חַמְשָׂה עַשְׁרָה תְּמַשָּׂה עַשְׁרָה מַהְגָּה הַמִּצְוֹת, לְגַבְרִי גַּמְרָקָן, מַה הַקְּמָת
בְּכָל פְּנֵי חַיְבָה אַף קְסָפָה בְּגַנְעַן⁽³⁸⁾. דָעַ, רַיִשׁ עַד (סֶל) מַגְדָּולִי
הַרְאָשָׁוֹנִים דְּסִכְבָּרָה לְחוֹ וְגַוְנָה שָׂוָה וּזְאוּ לְהַכִּי אַקְאָה, (אָזְן)
לְסִלְקָק בֵּן לְלִילָה קְרָאָשָׁוֹה לְשָׁאָר נְמִיטָה, וְלִשְׁפָנָן הַקְּרִיעָוֹ (סֶל) בְּקָה
אַפְּרָוֹנִים, אָז יְגַרְבָּה, דָרְרָה דְּמַחְיָבָה לְהַקְּלָלָה כְּבָשָׁמִים וּכוֹן.
וְכַשְּׁמָמִים (סֶל) יְגַרְבָּה גַּמְרָקָן מַפְנֵי
הַגְּשָׁמִים כְּנָזְבָּנִים מִפְנֵי חַמְמָה הַשְּׁרָב וְתוֹשִׁים, אַפְּלָוּ אָן קָאָדָס מַעֲכָר
בְּכָדָךְ אַלְאָא שְׁהָמָאכָל מַתְקָלְקָל בְּבַרְעָה⁽³⁹⁾. (נְטָ) כְּדָרָן אָסְמָתָה
שְׁהַמְּאָכְלִים הַשְּׁמָמִים גַּמְרָנִים לְפִנְיוֹ (סֶל) יְכֹל לְאַכְלָה בְּבָתָה, וְאַיִן
אַזְרָךְ לְקֹדֵז עד שְׁאַמְדָר קְשָׁרָה אַפְּלָוּ אַבְּלָה אַטְרָבָה מַאֲכָלִים
אַמְּרִים שְׁאַיִינְסִים גַּמְרָנִים, וּכְמוֹ בְּסָעִיר וּבְסָהָה מִפְנֵי הַגְּשָׁמִים, שְׁאַיִן

שער הצעיר

בידין מאיר וחיה אטוד: (טט) תייראים ובכתריאים לא-טוליה מהא דסוקה הפליג אחיםיהם בפראג רבט שטמפני עז' חצצית ללה לאליל' באלאן לו לנטרכש:

הלוות סכה סיון תרלט

ביורים ומוספים

שלמה סוכות פיט ארחות הלבנה הע' 111) שאינו נפטר משינה בסוכה מושם מצעער [זה ייטן מפיק שבכבר חיבתו אותו הדרורה לדאג שתהיה הסוכה דירה אשר יוכל לשון בה כל לילך], וכן משמע להלן (ס"ק מ) שرك באותו ליל' שהוחזיא את המיטה מהסוכה מהמת הגשימים. פטור הוא מלחהוירה, אך לא נפטר מלחהוירה בלילות הבאים.

[משנ"ב ס"ק ל]

וזהLK לו לביתה הנקנתת³⁴. והברלה מבידיל בפסקה³⁵, (36) וכן לעין למוד תורה בית המדרש, כתוב השיע' הרב (ס"ד) שהלומד בבית המדרש פטור מן הסוכה.

(7) ולעין ברכת 'לייש בsuccah' בsuccah על היין בסוכה, כתוב בלח' ארץ ישראל שצרכ' לבקר, ושיש לבקר אותה לאחר ברכת החבדלה לפני שתיתת הכסות. ואך שמיבור עלי' (ס"ק יג) שמנבר שתיתת היין עצמה אין מברכים ברכת 'לייש בסuccah', ביאר הגרש"ז אוירברך (שב"ב פנ' ה' ע' ק) שכון שאין אדם שעשה הכרלה בשוק, נחשבת היא כמעשה קביאות ומהшибה אף את שתיות היין בדבר קבע שיש לבקר עללו' לייש succah, ורק אף הכרקה אינה נחשבת הפלק בין ברכת החבדלה לשתיית היין, אבן הוסף, שעדיף יותר להקדים את ברכת 'לייש' ברכת ברא פרי הגפן שנברחו להבדלה [שובה אין נבנис' הגרש"ז אוירברך מה ספר succah (פסקים והערות אות נא) בשם הגרש"ז אוירברך מה שן בוה', וראה מה שבתבטט לעיל (ס"ק ט)], וכן תע' הגריש אלישיב (שו"ת רבבות אפרים ח"ג סי' תכ'ר אות ד) שיש להקדים ברכת 'לייש בסuccah' לחבדלה ולא לבקר אותה לאחריה קדם השתיה מפני שלמעשה אינה נחשבת צורך האכילה. ובשות' שבת הלדי' (ח"ז סי' מב' אות ב) כתוב שהמנוג' בכמה מודיניות לבקר לשוב succah לאחר הכרלה קדום השתיה, אך מנגדו איתו כן. ומ"מ למשעה נהג הגרש"ז אוירברך (שב' לאוכל מינו מזונות לאחר החבדלה, כדי שברכת לייש לא תהיה רך על דין).

ואשה שקשה לה לדוח לsuccah לצורך החבדלה, כגון מעברת, כתוב בשווי' שבת הלדי' (שם) שאין לבעל להבדיל בבית מחמתו כן, אלא יבדיל בסuccah היא תביריל בבית ותשונה את היין בעמלה, וחסוס' שמי' יש אפשרות שובידיל בבית, ויקפיד לשוחות מלא לונמו' ולא יותר, שבשיעור זה אין חיב בסuccah עד שישתה רבייעת.

[משנ"ב ס"ק לא]

אלא שהטפאל מתקלקל בפק³⁶.

(8) למשעה אף אם אין לו מאכל בעת succah, מבואר בשווי' שפטור מsuccah, וכפי שבtab הרמי'א, וטעם הרבר מבאר בשווי' הרשבאי (ח"ד סי' ע"ח) שהפטור בשירדו גשימות בשיעור מושתת הנמקפה הוא מדין 'תשבו מעין תזרור' [במצער]. מפני שלא היה ישב ביבו והוא מחייב. והחמתה שום גורמים לו עצ' אלא מהמת ששית גשימות היא שעת פנור מסוכה, ועל כן אין נפקה מינה אם יש שם מקפה או לא, וראה מה שבתבננו בוה' לעיל (ס"י תרבת ס"ק נח).

[שעה"צ ס"ק ס]

ולא יא אס'קה צל קמ' טפאלים טקנישים שאכל אמר-קנ'³⁷. (39) אמונ' לעין דין משתחורת הממקפה על ידי גשימות, מבואר בשווי' רומי'א כאן שאף אם איןائق אוכל התבשיל נפטר מsuccah מזמן שהיה התבשיל מתקלקל [יראה הע' הקורמות].

הmarsh בעמוד הבא

[משנ"ב ס"ק כט]

הו לא פטורי³⁸ וככו, רקין זה תnych³⁹.

(34) והסביר תשר לsuccah כדי שיכל ללמד ולישון בה בכביהו, בתב הפטמי' (משנ"ב ס"ק יג) שאשר לו. והוסף הבהיר יעקב (ס"ק כה) שיתחכם אדם לרום שיכל ללמד בסuccah בלבד טורה, כדי להשתייך במעות סוכה ולא להיפטר ממנה, וכן הכל המושך בקיום המצאה מוטפין לו הרבה מן המשמים. וכן נהגו החפש חיים והגר"ח מבריסק (ספר הסוכה מלואים לפ"ה אות ד) להכניס תנור לsuccah, ובכעס שאין חיב להביא תנור succah כדי שיכל לשבת בה אף בקורס וכדו' כשם שיש חיב להביא כל מأكل והוא מידי כדי שתיחסב succah כביהו מבואר בשווי' מהר' אור ורועל (ס"י קמד') שכשהתורה חיבת העשרה לעשות דירת עראי, בותה היה שיש לבנות succah באופן ארעי אף אם דעתה אינן מוגנות למזרת, וכך גם ממש מחדירים דרך הסכך, למרות שלל די' כך פטר לפעמים מהsuccah, ולא חיבת לשנות את מבנה succah כדי לגרום שלא ייפער מהsuccah כשיידת העראי אימה מספיקה [ואין חיב למונע דברים דוגניים מעצם דורות הדות succah ודורות עזאי]. אגנום, לבני הבאת ברים וכסתות במקומות הוקם, מבואר בביה'ל לקמן (ס"י קמד') תרם סי' ד"ה מפנ' שאם יש לו מקום בסuccah כדי לבנות דירת עראי, וראה מהsuccah כשיידת העראי אימה מספיקה [ואין חיב להבאים לשם לפני החג ולזניחם שם. וכותב ספר מעריבים ומנים (ח"ח סי' קמד') שיתחן השהילוק והוא מפני שהבאת ברים וכסתות טריחה מועטה היא, וזה בلال בחיזוק לזרור לsuccah רראה הע' הבאה], ולפי זה כתוב שאם יכול להביא תנור לsuccah בקלות, כמובןו, לכארה חיב לשותה כן, ונשאר בע"ע וונפקא לשחותה בה, יהה פטור מן הסוכה ויצא.

(35) וכן לבני הבאת כדים וכסתות לsuccah במקומות הקרים, כתוב בביה'ל לקמן (ס"י תרמ' סי' ד"ה מפנ') שאם יש לו מקום להזיחם בסuccah כל ימי החג, מהחוב להבאים, ואינו בטיר מהsuccah מהמת העינה. וכן מבואר בבכורי יעקב (ס"י תרמ' ס"ק יג) שפטור מעתער' succah לא נאמר על עצם מצות עשיית succah בביתו, שהרי הוא חיבת התורה, וכשם שאינו יכול להיפטר מבניית succah עצמה מהמת שמעצער בטרירות עשייתה, ורק שלאחר שנבה succah ועשה בדירה, ואירעה סיבה שמעצער לזרור בדירה זו, פטור מהמתה, ואינו חיב לשות succah חדשה שלא יעצער בה, כיון שהsuccah שנבה כבר היא דירתו, ומעצער לשות succah אשרות משה (או"ח ח"ז סי' מנ) כתוב בשם אביו בפייר הענן, שמכין שהחוב לאכול ולישון בסuccah כל שעה לא התמושש אלא בשעה שהעתור לו הרzon זהה, שהרי אין מצוה חיבת לأكل ולישון חוץ מאכילת הלילה וראשון, אם כן בשעתה עזרור לו הרzon והוא מעוני לשות succah. וכן מבואר לשות succah אחרת או עזרות כדי להתחייב. וכן בן שוכן בסuccah במשנ"ב לקמן (ס"י תרמ' ס"ק כד) שמי שאיש יכול לבנות succah בחצרו חיב למזיא מקום לבנות בר succah, ובשיכון אותה, נחשבת היא כביהו ולהכניות להותה, ואם אין בסuccah מקום להשאיר את המיטה במשער היבוב, וצריך לטrho להביאה succah כל לילת, דעת הגרש"ז אוירברך (הילכות

הלוות סבה סיון תרלט

ביאורים ומוספים

(ס"ק מו) שיציאה מהcosa שלא על מנת לחזור מיד נחשבת הפסק,
וחיר לחזור ולברך לישוב בcosa.

cosa שיש לה גג ובשידורו הגשמיים סגר את האג ולאחר מכן
בשפisco הגשמיים חזר ופתחו, כתוב בשורת לבושי מודבי (ח'ג סי'
נ"ב שיעיר לשוב ולברך לישוב בcosa), מפני שבשעת הגשמיים אין
שםcosa עלייה, ונחשב שיצא ממנה שם שאן בירוק לקלים את
המשה באותו הזמן, ונחשב הדבר כהפסק מהברכה הראשונה
שבירך. מאידך, בספר ברכת הבית (שער נב סי' ט"ז) כתוב
שעת הגשמיים אינה הפסק מהמת ששהוא נשאר במקומו ציפה
שפisco הגשמיים, ועל כן אין צורך לחזור ולברך, ורק כשנכנס
לאבול ביבו נחשב הדבר כהפסק, ואם שב אחר כך לסוכה צריך
לשוב ולברך, ובשותה מורה שיק (אורח סי' שכ) כתוב שעת
הגשמיים אינה הפסק, מפני שיישבתו בסוכה לפני הגשמיים
ולאחריהם מזוהה אותה היא, והוא קבע מתחילה לאבול בה את כל
הcosa. והויסוף בשווית מהרשיג (ח'ב סי' עא), שעת הנשמיים
אינה נחשבת שעת פטור מהcosa בעצם, שזרוי לשועשו באופן
שאים נבניטים לתוביה מהויב הוא לאבול בתוכה, ולפיך הפטור
מןcosa בשעת הגשמיים אותו נחשב הפסק, ורק בשידורו במשר
מןמורבה יתכן שנחשב הפסק, והمبرך לא הפסק.

[משנ"ב ס"ק מו]
אפשר שלא הטריחו לך זו ולהעלו הקבב⁴⁵.

(ס"ק מ"ב) ומישוטכו בינוי במרפסת ביתו, ואין כל קר טירחה להחזיר
את הכרמים והכשתות לטוכה משפisco הגשמיים, כתוב הנראה
קייבסקי (ארבעת המינים כהלבטם, תשומת הגרא"ה אות ק"ט)
שצריך להחזירם לטוכה כדי לישון בה, וראה מה שכתבנו להלן.
[משנ"ב ס"ק מ"ב]

בזה יכול לברך לישוב בסוכה אם יספק לאבול פת כשייעור לפני
שיחדרו לטוכה.

ובשייעור הצעיר בו נפטר הארט מלשבת בסוכה, שכתב הרמ"א
יש לשער האם היה יוצא מבתו מחמת עיר זה, כתוב בשורת
מהרשיג (ח'א סי' לג אוות ב') שאין לשער האם היה יוצא מבתו
לבית שכנו או חבירו, אלא די ברכך שהיה יוצא מבתו לבית האוצר
(מחוזן) שלו ומכניס לשם מטה ושלוחן, להיזחב במצטער. וכךין זה
בתבז הא"א (בוטשאטש, סי' תרמג), והביאו הפתחה זוطا שם (ס"ק
ח), ששמשנרים האם היה יוצא מבתו המורוח לבית קטן שלו
בתו, וכן דעת הגרא"ש אלישיב (אשר האיש שם) שוש לשער האם
היה יוצא מבתו למוקם שאינו נהג כל בר ואינו נהגה לשבת שם.
וכן דעת הגרא"ז אויעברך (וליליות שלמה סוכות פ"ט סי' ז) שמשנרים
האם היה יוצא מבתו הקבוע בבית אחר.

[משנ"ב ס"ק לה]
מה קטע בכל גני חיב אף בפסכות בז'ו⁴⁶.

(ס"ק מ"ב) ואך שמצטער התמעט מתשbu בעין תדורו, מבואר לקמן (ס"י
תרמ ס"ק יג) ומהודיע יתחביב בטוכה בשאיינו יכול לקלים את הפסק
של בסוכות תשבו, הרי לבאותה הגירה שהוא לא בא לשנתה את
עיקר צורת מצות סוכה, שהיא באופן של תשבו, דהיינו בעין
תדורו, מבואר במאייר (cosa בו, א"דיה חכמי) שביליה הראשון
לא נאמר דין יישבו בעין תדורו.

[משנ"ב ס"ק טו]

זהם אעם מחייבים לאי את כל הדעת⁴⁷,
וכן לענן מי שרוצה להתעכ卜 מלקרש בליל שבת מחמות שאינו
תאב לאבול, כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י רעה סי' א) שאם יש לו
אורחות, ובפרט אם הם עניים, לא מחייב, שכן שום מונחים עליו
אין לו לעכבות וק דבר שיקיים מזוהה ענן הבודהה.
ובביאור הטעם שהעלם אינם נזדים כן, כתוב הדבר אברם (ח'ב
סי' ב בהגה"ה) שהבעל הבית מomin את העני על ספק שיאכל עמו
בזמן שהוא עצמו יאכל, ולפיך אין עbor בבל אחר, לפי שעלה
הבעז הווקן להאבל עד הווקן שהוא מחליט בעצמו לאבול. אכן
כתב בספר מועדים וחנינט (ח'ח על ח'א סי' יג) שכונת המשנ"ב
היא שבעה שהענני רעב וצריך לאבול והוא עומד לפניו בעל
הבית, חיב דווא לחתת לו מיר מדין עזקה, ואין התנאי שעשה בעל
על יבל אחר.

והוסיף (שם, ובטעם דעת בראשית יח ב), שהחפץ חיים היה נמנע
אף לשיר 'שלום עליכם' בבואו מבית הכנסת כשהרגיש שהאוור
רעב, ואף אם האוור יותר, והיה אומר בתרוך הסעודה.

[משנ"ב ס"ק לו]

ויאכל בפסקה בז'ו⁴⁸.

(ס"ק מ"ב) שבוחה מתקיים דין אכילת כוות פת בסוכה בלילה הראשון, וכן
מתקיים דין קידוש במקום סעודה, מבואר בשעה"צ לעיל (ס"י רעג
ס"ק ה).

[משנ"ב ס"ק לח]

אך לזרע לפקה אם פסקו הנטמיין⁴⁹.

(ס"ק מ"ב) וכשהזרע לטובה אחר שפisco הגשמיים, ראה מה שכתב להלן

המשך מעמוד קודם

[משנ"ב ס"ק לו]

ואך שדאללו ברכבת לישוב בפסקה יכול לברך⁵⁰.

(ס"ק מ"ב) ולענן אדם שרואה שגשמיים ממשנרים ובאים, כתוב הריטב"א
בתוכו הבית מחמת שיחוע שרצטער באמצע שעודהו, וכותב בשורת
שבט הלו (ח'ג סי' קצא סי' ב) שמדרבי הכובדי יעקב ומהובאים
במשנ"ב כאשר שכתב שכל עוד לא ירו גשמיים במקום הימצאו
אובל בסוכה ורשאי לברך, ממשע אין הלהה כריטב"א, וכן
מבואר ברעת תורה (באן) שהפטוסרים לא נקטו להלהה כריטב"א
[אללא ענסאר הרעת תורה בצע"ע לענן הבודהה, וכן כתוב הכובדי
יעקב (ס"ק ל) שימוש רבני הריטב"א נחש דבר בפסקה ברכבת].
ולודעת הגרא"ז קרליץ (חו"ט שני סוכות עמי רמז) לא נאמרו דברי
הריטב"א אלא בשנראה שיתחולו הגשמיים לרודת תיקף ומהיד, אך
לא בשנראה שיתחולו רק בעבור ומין קצה.

אכן, לענן האם מחייב ללכת לישון בסוכה בשוראה שגשמיים
משנרים ובאים, דעת הגראן קרליץ (שם) שאק אם יתחולו לאחר
זמן מועט ולא מיד, אין צורך ללכת לישון בסוכה, כיון שאין דרך
האדם ללכת לישון במקומות שיתחביב באמצע שנטו מגשמיים
שידרו. מאידך, דעת הגרא"ש אלישיב (אשר האיש ח'ג פכי'ו אותן
לשבט הלו זה חייב לישון בסוכה).
וכן כשהגשמיים עתידיים להיכנס לטוכה אלא שלא חדרו עדין
מחמת הסיכון העב, כתוב בשורת שבט הלו (שם) שנראה שהאובל

